

osob, oním davem cestujících, neboť nebylo zjištěno, že by byl »dav cestujících« dělал něco více, nežli co dělala žalobkyně: totiž usiloval dostat se do vlaku, by mohl sedět a nemusel stát. Okolnost, že tento dav a všichni jeho jednotlivci, z nichž sestával, následků nerozvážného počínání byli ušetřeni, nemůže zbaviti žalobkyni plné zodpovědnosti za to, že se dostala na stupátko pohybující se soupravy, odkud při tom, co jednotlivci z davu jako ona sama dělali, spadla pod kola vozů. Jen tak rozuměti sluší zjištění odvolacího soudu, »že byla žalobkyně sražena se stupátka davem cestujících«. Tomu výkladu svědčí zjištění odvolacího soudu z výpovědi svědkyně E-ové, která názorně vylíčila, co se dalo, že se lidé cpali do vlaku, a i svědkyně se do něho cpala tak, že na stupátku vozu, do něhož se cpala, volně nenastoupila, nýbrž byla tam vynesena, z něhož dovolatelka, také na jiné svědky se odvolávajíc, těžiti se snaží, pokoušejíc se vlastní zavinění přesunouti výhradně na »dav cestujících«. Ostatně nelze uznati, že by cestující zřízenci dráhy, tedy v době, kdy jsou mimo službu, byli vůči dráze také spoluzodpovědní za všecko, co se udá v dopravě, nebo že by dráha byla zodpovědná za jejich jednání nebo opomenutí, když, jsouce mimo službu, použijí za plat dráhy jako dopravního prostředku. Zbývá posouditi, zdali dráha byla s to řádným a včasným opatřením předvídatelnému stavu zabrániti, poněvadž dovolatelka napadá také úsudek odvolacího soudu, že dlužno počínání cestujících, osob to vůči žalované třetích, pokládati pro dráhu za neodvratné jednání. Odvolací soud zjistil, že na posunovaném vlaku bylo 5 průvodčích a 6 posunovačů, tedy tolik osob, že by při náležité disciplíně cestujících byli zajisté mohli udržeti pořádek, zvláště když vlak byl obsazen pouze 364 osobami, tedy nešlo o tisícíhlavý dav. Dovolací soud plně sdílí úsudek druhé stolice, že z bezpečnostních opatření ukládati lze dráze jen tolik a takových, která jsou při účelném provozu proveditelná a že nelze rozumným způsobem žádati na dráze, aby vlak posunovaný na peron opatřila takovým množstvím zřízenců, kteří by návalu nedisciplinovaných cestujících mohli čeliti za všech okolností. Dráha splnila dostatečně svou povinnost, když, jak bylo zjištěno, zřízenci vlak doprovázející bránili cestujícím v nastupování do jedoucího vlaku. Kdo se dere do jedoucího vlaku, nemůže se dovolávat ochrany zákona, jedná na svůj vrub a na vlastní zodpovědnost, jak tomu svědčí § 1295, 1296 a 1313 obč. zák.

Čís. 2558.

Byl-li dle povahy obchodu dlužník povinen zaslati dlužný peníz do věřitelova bydliště, jde ztráta peněz z peněžního dopisu na vrub dlužníka.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1923, Rv I 1530/22.)

Žalovaný zaslal žalobci dlužný peníz peněžním dopisem, při jehož dojití zjištěno, že chybí 5000 Kč. Žalobě o zaplacení 5000 Kč bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Dle čl. 325 obch. zák. ručí při peněžních platech

dlužník za způsob i za nebezpečí dopravy a jest povinen věřiteli, není-li jinaké úmluvy, peníze doručiti až do místa jeho bydliště. Tak tomu bylo v tomto případě, neboť zvláštní nějaké úmluvy ohledně způsobu placení žalovaná strana ani netvrdí. Vzhledem k tomuto zákonnému ustanovení stihá tudíž žalovanou banku ručení za scházejících 5000 Kč a jest zcela nerozhodno, zdali při odeslání peněz do obálky vloženo bylo celých 35.000 Kč, čili nic.

N e j v y š š í s o u d nevyňověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po stránce právní správně, vyvodiv z čl. 325 obch. zák. závazek žalované ku placení zažalovaného obnosu, neboť dle povahy obchodu, o který zde jde, byla žalovaná povinna, doručiti peníze žalobkyni až do místa jejího bydliště. Poněvadž žalobkyně v místě svého bydliště v peněžním dopisu, ve kterém jí prý žalovanou 35.000 Kč bylo zasláno, nalezla pouze 30.000 Kč, jde nebezpečí ztráty 5000 Kč na vrub žalované. Na tom nemůže změnit nic, že dle poštovních předpisů doprava peněžního dopisu děje se na nebezpečí příjemce, neboť žalovaná volbou tohoto způsobu dopravy bez souhlasu žalobkyně zbaviti se nemohla své z povahy obchodu vyplývající povinnosti, by doručila peníze žalobkyni až do místa jejího bydliště. Žalobkyně nepředepsala žalované způsob dopravy a proto musí žalovaná sama nésti nebezpečí s použitím zvláštního způsobu dopravy peněz peněžním dopisem, aťsi již poštovní předpisy ustanovují cokoli.

Čís. 2559.

Ustanovení Šu 1415 obč. zák. platí i při obchodech. Zasláno-li zboží (tekutiny) více, než objednáno, nedošlo-li však kupitele, ježto tekutina následkem vadného obalu částečně za dopravy vytekla, ani tolik, kolik bylo objednáno, není oprávněn ani z onoho ani z tohoto důvodu odepřítí převzetí a zaplacení.

(Rozh. ze dne 25. dubna 1923, Rv II 454/22.)

Žalovaná firma objednala u žalující firmy 100 litrů slivovice. Žalující zaslala žalované 140 litrů slivovice v sudě, z něhož cestou 68 litrů slivovice vyteklo. Žalobě o zaplacení kupní ceny za 140 litrů slivovice vyhověl p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e potud, že přiznal žalobkyni kupní cenu za 72 litry slivovice. D ů v o d y: V tomto případě jde pouze o to, zda žalovaná byla a je povinna to množství slivovice, které jí skutečně došlo, odebrati a žalující firmě zaplatiti. Žalovaná sama přiznává, že si u žalobkyně skutečně objednala slivovice 100 litrů za cenu 100 Kč pro L%, což činí v tomto případě 50 Kč za jeden litr obyčejný. Dle toho jest žalovaná povinna odebrati za uvedenou cenu 100 litrů slivovice a těchto 100 litrů jest maximální množství, které ve smyslu úmluvy se žalující firmou jest povinna odebrati a zaplatiti. Či-